

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Maria Gawlik
Protokolant:	Justyna Jarzombek

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2014 r. w Gliwicach

sprawy H. B. (B.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania H. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 26 września 2012 r. i 26 listopada 2012r. **nr** (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ubezpieczonemu przyznaje prawo do emerytury z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych począwszy od daty powstania prawa;
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz ubezpieczonego kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego.

(-) SSO Maria Gawlik

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. zaskarżoną decyzją z dnia 26.09.2012 r., odmówił ubezpieczonemu H. B. (B.) prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym 55 lat, w oparciu o przepisy art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. z 2009 r. Dz.U. nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zdaniem organu rentowego ubezpieczony nie udowodnił 10-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach oraz nie rozwiązał stosunku pracy.

W odwołaniu do Sądu ubezpieczony H. B. domagał się zmiany zaskarżonej decyzji przez przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Ubezpieczony podniósł, że będąc zatrudniony w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G., (...) Spółce Akcyjnej w G. oraz (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w okresie od 2.11.1983 r. do 31.12.1998 r. pracował w szczególnych warunkach przy pracach wymienionych w wykazie B, na okoliczność czego wnioskował o przesłuchanie świadków: S. K., W. O. i J. M. (1).

Wobec przedłożenia przez ubezpieczonego świadectwa pracy z dnia 25.10.2012 r., decyzja z dnia 26.11.2012 r. organ rentowy również odmówił ubezpieczonemu przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym 55 lat, z powodu nie wykazania na dzień 1.01.1990 r. – 10 lat pracy w szczególnych warunkach wymienionych w dziale IV wykaz B.

W odwołaniu do Sądu ubezpieczony podtrzymał swoje odwołanie z dnia 22.10.2012 r. i podniósł, że udowodnił 10-letni staż pracy w warunkach szczególnych z wykazu B z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie argumentując, że wprawdzie ubezpieczony ukończył 55 lat, rozwiązał stosunek pracy, wykazał 25-letni okres ubezpieczenia i złożył oświadczenie, iż jest członkiem OFE, jak też złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa, to jednak nadal nie wykazał 10-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, o którym mowa w dziale IV wykazu B.

Rozpoznając odwołanie Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 17.08.2012 r. ubezpieczony H. B., urodzony (...) złożył wniosek o emeryturę w wieku niższym niż 65 lat z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych – dział IV wykaz B i dołączył zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu.

Ubezpieczony przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego i złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa, wiek 55 lat osiągnął z dniem 16.09.2012 r., zaś stosunek pracy rozwiązał z dniem 25.10.2012 r. i do dnia 31.12.1998 r. udokumentował ponad 25 letni okres składkowy i nieskładkowy.

Zdaniem organu rentowego odwołujący nie udowodnił żadnych okresów pracy w szczególnych warunkach wymienionych w wykazie B. Organ rentowy nie zaliczył odwołującemu do takiej pracy zatrudnienia w okresach od 2.11.1983 r. do 31.01.1995 r. w firmie (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G. i od 1.02.1995 r. do 31.12.1998 r. w (...) Spółce Akcyjnej w G., ponieważ wystawiający świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach zakład (...) Sp. z ograniczoną odpowiedzialnością w W. powołał się na Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., ale nie przejął pracowników na podstawie art. 23¹ § 1 k.p. z (...) i (...), czyli nie jest następcą prawnym wyżej wymienionych zakładów pracy.

Sąd nie podzielił stanowiska organu rentowego i przyjął, że ponad wszelką wątpliwość (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. jest następcą prawnym, zarówno (...) w G., jak również „E.-Z.-Baterie” w G. – dowód: k. 4 i 17 akt emerytalnych ubezpieczonego T. 1.

W czasie zatrudnienia u powyższych pracodawców w spornym okresie od 2.11.1983 r. do 31.12.1998 r., ubezpieczony pracował praktycznie w jednym zakładzie, zmieniali się jedynie jego właściciele, bądź struktura ich własności.

Ubezpieczony na zajmowanych stanowiskach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace związane z przetwarzaniem ołowiu, czyli w warunkach z kontaktem

z ołowiem. Cała produkcja odbywała się na hali o wymiarach 50 m na 100 m.

Poszczególne oddziały zajmujące się kolejnymi etapami produkcji sąsiadowały bezpośrednio ze sobą i nie były od siebie oddzielone żadnymi ścianami, czy przegrodami.

Również magazyn znajdował się na tej hali, była to część hali ogrodzona siatką metalową.

Pracownicy wykonujący pracę w poszczególnych oddziałach mieli kontakt wzrokowy

z pracownikami pracującymi na wszystkich innych oddziałach, gdyż odległości pomiędzy nimi były niewielkie. W praktyce na terenie całej hali panowały takie same warunki, tj. unoszenie się pyłu ołowianego, duży hałas i wysoka temperatura.

Razem z ubezpieczonym w spornym okresie pracowali świadkowie: S. K., W. O. i J. M. (2), którzy pracowali na tej samej hali, każdy z nich przez pewien okres swego zatrudnienia na takim samym stanowisku, jak ubezpieczony, a w pozostałym okresie pracowali w bezpośrednim sąsiedztwie jego stanowiska pracy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadków – dowód: k. 60-61 akt sądowych, akt emerytalnych S. K. i J. M. (2), zeznań ubezpieczonego – dowód: k. 76 akt sądowych, a także jego akt osobowych i emerytalnych oraz akt tutejszego Sądu o sygn. VIII U 2337/12 dołączonych do akt niniejszej sprawy.

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 8.08.2012 r., szczegółowo wymieniła prace związane z przetwarzaniem ołowiu, które wykonywał ubezpieczony – dowód: k. 4 akt emerytalnych ubezpieczonego T. 1.

Wymienione wyżej dowody Sąd uznał za w pełni wiarygodne.

Zeznania ubezpieczonego oraz świadków Sąd uznał za logiczne, wzajemnie się pokrywające

i uzupełniające, przedstawiające łącznie rzeczywisty przebieg pracy ubezpieczonego i zakres obowiązków w spornym okresie.

Wprawdzie świadkowie nie pracowali przez cały sporny okres na tym samym stanowisku co ubezpieczony, jednak ich stanowiska pracy bezpośrednio się ze sobą stykały i mieli oni nieprzerwany wgląd na jego pracę.

W konsekwencji Sąd uznał, że zgromadzone dowody są kompletne i pozwalają na rozstrzygnięcie sprawy.

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r., nr 153, poz. 1227 ze zm.) ubezpieczonym mężczyznom urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym niż 65 lat.

Stosownie do treści art. 32 ust. 2 powołanej ustawy dla celów ustalania uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz w znacznym stopniu uciążliwych lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie odrębnych przepisów.

W zakresie określenia wieku emerytalnego, o którym mowa w ust. 1 rodzajów prac lub stanowisk oraz warunków, na podstawie których ubezpieczonym przysługuje prawo do emerytury omawiany przepis w ust. 4 odsyła do uregulowań Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. (Dz. U. Nr 8 poz.43 ze zm.), zwanego dalej "rozporządzeniem".

W myśl § 3 i 4 rozporządzenia, pracownik który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w załączonym do rozporządzenia wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn
- ma wymagany 25 letni okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zaś po myśli § 8 pracownik który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w dziale IV wykazu B, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 50 lat dla kobiet i 55 lat dla mężczyzn,
- ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 10 lat wykonywał prace wymienione w dziale IV wykazu B.

Zgodnie z treścią § 2 ust. 1 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym akcie prawnym są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. W wykazie B, stanowiącym załącznik do rozporządzenia, określone zostały prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

Z kolei zgodnie z treścią art. 184 ust 1 ustawy, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31.12.1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

W myśl ust. 2 emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Zgodnie z przepisem art. 227 k.p.c. w postępowaniu sądowym nie istnieją ograniczenia dowodowe z § 2 pkt 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43 z późniejszymi zmianami), a co za tym idzie fakt wykonywania pracy w szczególnych warunkach mógł być wykazany wszelkimi dowodami, w tym zeznaniami świadków (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8.12.1998r., sygn. akt II UKN 357/98, OSNP z 2000r., Nr 3, poz. 112).

Okoliczność sporna w przedmiotowej sprawie dotyczyła rozmiaru okresu pracy wykonywanej przez ubezpieczonego w warunkach szczególnych przed 31.12.1998r. wymienionej w dziale IV wykazu B.

Warunkiem nabycia uprawnień emerytalnych według art. 184 jest spełnienie przesłanki stażu przed dniem 1.01.1999r. Brak w treści art. 184 przesłanki końcowej daty spełnienia pozostałych warunków nabycia uprawnień emerytalnych (tj. na dzień 31.12.2008r.) powoduje, że ubezpieczeni, którzy w chwili wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych posiadali wymagany okres ubezpieczenia (szczególny i zwykły), mogą realizować prawo do emerytury na starych zasadach po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w art. 32 również

po dniu 31.12.2008r. oraz nieprzystąpieniu do OFE i rozwiązaniu stosunku pracy. Wszystkie przesłanki muszą zostać spełnione łącznie.

Należy podkreślić, że okres zatrudnienia może być zaliczony do pracy w warunkach szczególnych, gdy pracownik faktycznie wykonywał prace objęte wykazem prac uprawniających do wcześniejszej emerytury, pomimo że stanowisko jakie mu formalnie przypisano nie jest wymienione w wykazie. Wykaz B nie określa bowiem stanowisk pracy, ale definiuje rodzaj prac, które są uważane za wykonywane w szczególnych warunkach. Decydujące znaczenie dla zakwalifikowania pracy jako realizowanej w szczególnych warunkach ma nie nazwa zajmowanego stanowiska, ale rodzaj, charakter i warunki pracy.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału Sąd przyjął, że ubezpieczony w okresie od 2.11.1983r. do 31.12.1998r. faktycznie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, pracę w warunkach szczególnych bezpośrednio przy produkcji i przetwórstwie ołowiu, co pozwala na uznanie, że legitymuje się co najmniej 10 latami takiej pracy wymienionej w dziale IV wykazu B.

Zgodnie z wykazem B, dział IV poz. 2 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze prace wykonywane bezpośrednio przy produkcji ołowiu i kadmu oraz przetwórstwie tych metali są pracami w szczególnych warunkach, uprawniającymi do niższego wieku emerytalnego.

Sąd uznał, że w spornym okresie ubezpieczony pracował w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W tym czasie nie wykonywał innych czynności niż bezpośrednio związane z produkcją i przetwórstwem ołowiu. Zaliczenie tej pracy jako pracy w szczególnych warunkach powoduje, że ubezpieczony legitymuje się wymaganym 10 - letnim okresem pracy w szczególnych warunkach.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków potwierdzających charakter pracy ubezpieczonego, uznając te dowody za spójne logiczne i wzajemnie się uzupełniające.

Mając na względzie powyższe Sąd uznał, że ubezpieczony legitymuje się wymaganym 10 - letnim okresem pracy w szczególnych warunkach wymienionej w dziale IV wykazu B.

Według oceny Sądu postępowanie dowodowe przeprowadzone w tej konkretnej sprawie wykazało, że ubezpieczony H. B. spełnia wszystkie przesłanki określone w wyżej cytowanych przepisach pozwalające na przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach, bowiem bez wątplenia co najmniej przez okres 10 lat wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w dziale IV wykazu B – pozostałe warunki wynikające z treści art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r., nr 153, poz. 1227 ze zm.) są niesporne.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy w Gliwicach z mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł o zmianie zaskarżonej decyzji.

O kosztach Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 98 k.p.c. w związku z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (Dz.U. nr 163, poz. 1348 ze zm.).

SSO Maria Gawlik

Z.:

1. uzasadnienie odnotować;
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć organowi rentowemu;

3. kal. 14 dni lub z wpływem.

G-ce, 2014-05-06

Sędzia